

מאמרי השבוע
ט' - י"ג חשוון

מי אנחנו?

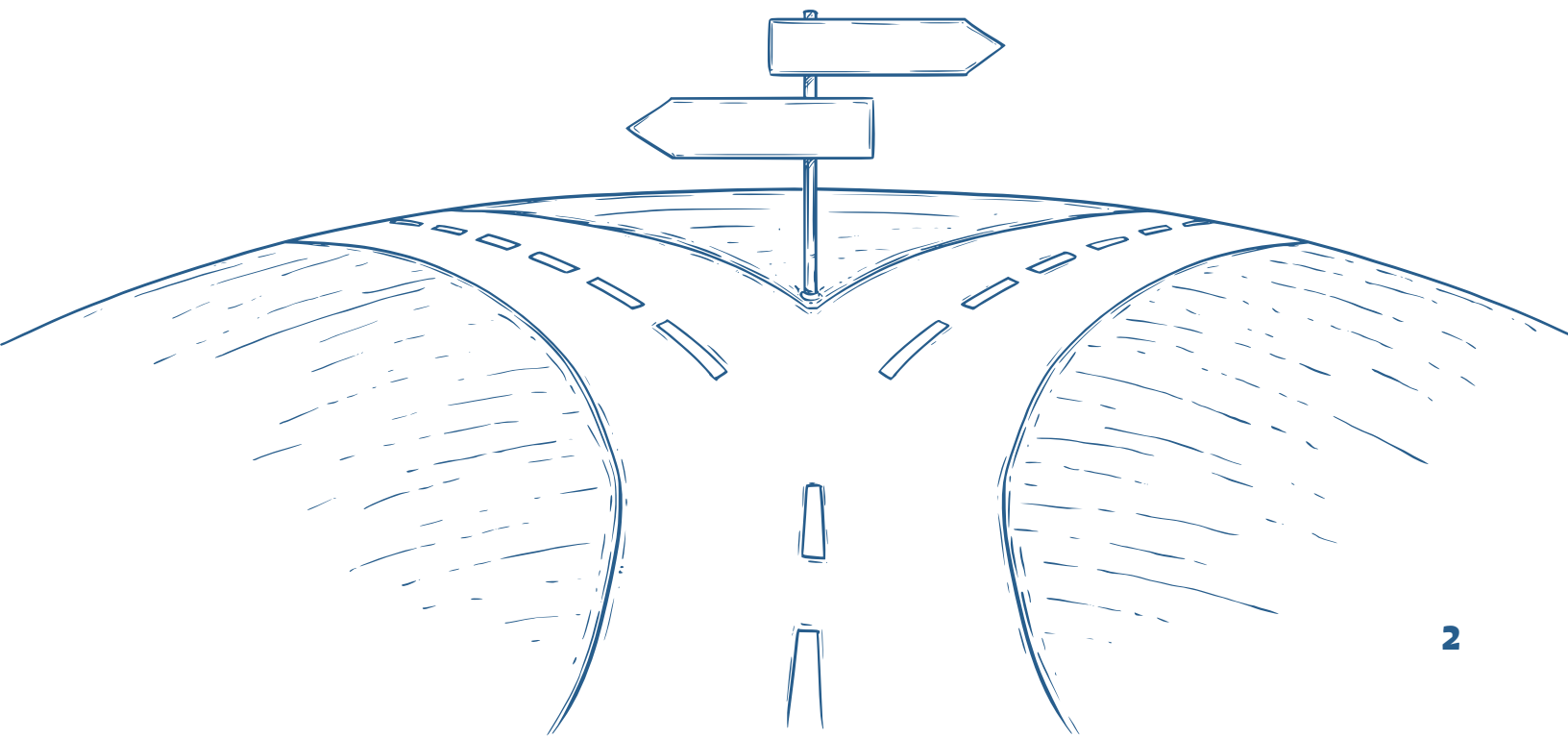
'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-12 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם כזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראלים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תוכן עניינים

4	<u>בעקבות ספרו של דאגלס מאריי: 'המוות המוזר של אירופה'</u>	א
8	<u>סיפורן של שתי נשים - ושיבת החופש למקור מחצבתו</u>	ב
12	<u>פוליטיקה של זהויות וברית המשרתים המדוכאים</u>	ג
16	<u>צפייה מודרכת - 'חינוך מודרני'</u>	ד
18	<u>בעקבות 'תיאוריית הגזע הביקורתית'</u>	ה

בעקבות ספרו של דאגלס מאריי:

'המוות המוזר של אירופה'

אודי בן חמו

”
חברה
ואומה
מתאגדות
סביב רעיון
ואירופה
הולכת
ומוחקת
את
הרעיונות
שעמדו
בבסיס
קיומה

”
אך תרבות
שלמה
גדלה על כך
שזהות
הינה
האויב
הגדול
ביותר עלי
אדמות של
האדם

ספרו החשוב של חסיד אומות העולם דאגלס מאריי שופך אור בהיר על כל הסוגייה.

הנושא רלוונטי לא רק בגלל אירופה, אלא משום שזוהי אותה מלחמה ממש גם אצלנו.

חכו לסוף.

א. **חברה ואומה מתאגדות סביב רעיון ואירופה הולכת ומוחקת את הרעיונות שעמדו בבסיס קיומה.**

ללא סיפורים מאחדים על העבר המשותף, הווה אופטימי וראיית עתיד משותפת, למעשה אין עם.

לאחר ההוצאה להורג של מושג ה'אמת', לאחר שתי מלחמות עולם נוראיות בשם אמת כלשהי, מה שנשאר לאדם הוא רק פירוק אינסופי לרסיסים של כל מרכיב זהות.

אנו תופסים זהות לתוכה נולדנו, כמרכיב הנותן **ביטחון, שייכות וחיבור בין עבר לעתיד.** אך תרבות שלמה גדלה על כך שזהות הינה האויב הגדול ביותר עלי אדמות של האדם והיציאה לחרות המיוחלת תלויה בהתפרקות ממרכיבי הזהות: הלאומית, המשפחתית והאישית.

ב. כך בקצרה לאומיות הפכה לגזענות, לדיכוי ולעוול מוסרי. באופן הזה, הלכה אירופה ופתחה אט אט את גבולותיה לכל 'מסכן' ו'דחוי' גם אם רק ביקש להיטיב את מצבו הכלכלי.

תופעות של שנאה עצמית ולקיחת אחריות מוגזמת וחסרת פרופורציה על מעשי עוול מוסרי של דיכוי 'ילידים' מן העבר, הערצת המסכן ותפיסה מוסרית חסרת עמוד שדרה מביאים על אירופה התאבדות.

ג. דאגלס מאריי מספר שהכול התחיל סביב הגירת עובדים תמימה לאחר מלחמת העולם השנייה לאור חסרון בכוח עבודה.

המהגרים המליצו לבני משפחתם להצטרף, וכך החלו להישאר רבים, מבלי שניתן היה לעשות משהו כדי להחזירם לארצם. הם החלו לשגשג, ללדת ילדים, ללכת למוסדות לימוד ותקעו יתד עמוקה במקום אליו היגרו.

במציאות הזאת, לך תוציא 'מסמר בלי ראש'.

סמים, אונס
ורציחות החלו
להתפתח ולגדול
משמעותית, אך
אלו נתקלו
בקושי אדיר
להתמודד עם
התופעות הללו
באומץ לאור
קידום תפיסות
עולם של
'פוליטיקלי
קורקט'

המהגרים, השונים בשפתם, מנהגייהם ובעיקר בתת תרבותם, החלו לפתח פשיעה ואלימות בתוך תוכם וכלפי המקומיים.

סמים, תקיפות מיניות, אלכוהול, אונס ורציחות החלו להתפתח ולגדול משמעותית, אך אלו נתקלו בקושי אדיר להתמודד עם התופעות הללו באומץ לאור קידום תפיסות עולם של 'פוליטיקלי קורקט' והשתקה, 'רב תרבותיות', אנטי גזענות, שילוב וגיוון אתני. כאמור, מתכון בטוח לכאוס והתאבדות.

כך, בהומור ציני, מציין מאריי ש "אירופה סופגת קצת יותר עריפות ראשים ותקיפות מיניות משהורגלה, אך לפחות היא יוצאת נשכרת ממגוון קולינרי עשיר יותר..".

ד. הספר מנתח את התופעה המוזרה של התאבדות מדינות אירופה לאור קונספציות שגויות, פחדנות פוליטית ובעיקר שנאה עצמית המאפשרת מדיניות הגירה הזויה המוחקת את אופיין של מדינות אירופיות רבות.

כבוד, סובלנות וגיוון, כערכים משותפים אינם יכולים להחזיק עמים, בטח במציאות של תהפוכות חברתיות גדולות. הערכים הללו מבטאים במידה רבה את הסיבות להכחדה העצמית האירופית.

יגיוון' למשל, מסמל ערך שכולו שלילת העצמי. אדם המרגיש בטוח בתפיסת עולמו המוסרית ובצורך הטבעי של משפחתו בגדרות, אינו 'מגוון' עם מין בשאינו מינו, סתם. אדם לא 'מגוון' לצורך הגיוון, אלא מצרף אחרים רק סביב הרעיון העומד בבסיס הבית. הפרטי או הלאומי.

ה. מאריי מתאר את האופן בו מגיעים המהגרים, את הסיוע של ארגונים לא ממשלתיים, את שיטות ההונאה שלהם ואת הניצול של חוקי המדינות אליהן הם מהגרים. גם המשחק בסטטיסטיקות דמוגרפיות נפוץ בתחום. המאבק בזרמי ההגירה האדירים מחייב מאבק לא פופולארי בין הרגש הרחום לבין מדיניות שכלית ברורה של נעילת שערים. ללא וודאות מוסרית, מה שישאר זה רק פריטה על נימי הרגש הדקים. **כשהסכרים המוסריים נפרצים, שערי ההגירה הופכים לבלתי קיימים כלל.**

ו. האירוע באמסטרדם חשף לנו את מה שמתרחש כבר שנים במערב. העולם האיסלמי מזהה את התורפה הזו, של חוסר היכולת להעמיד תפיסה מוסרית הנועלת את הבית מפני ברברים ואף נלחמת בו, לא מכילה אותו. וכך האסלאם בעורמתו מנצל זאת להמשך התרחבות והשתלטות על העולם.

ז. ולמה מה שקורה באירופה צריך לעניין אותנו? קראו את דבריו של חבר הכנסת לשעבר אבשלום אבו וילן, בוועדה בכנסת מ-2007 שעסקה בפליטי דארפור: **"מדובר פה על 288 איש, ומפחידים אותנו שמחר זה זרם של אלפים ועשרות אלפים. אני לא מציע לעסוק בזרמים, אני מציע לעסוק בנושא בצורה נבונה ולמצוא פתרונות. אפשר לדבר עם מדינות אחרות, חלק אנחנו נקלוט, חלק אחרים יקלטו. את בעיית המעברים בגבול הדרום צריך לפתור בלי כל קשר לעניין הזה. אני מציע שאנחנו ננהג באותם 288 איש שהגיעו לפה, בהתאם למסורת היהודית".** כל מילה נוספת מיותרת.

” העולם האיסלמי מזהה את התורפה הזו, של חוסר היכולת להעמיד תפיסה מוסרית הנועלת את הבית מפני ברברים ואף נלחמת בו, לא מכילה אותו. וכך האסלאם בעורמתו מנצל זאת להמשך התרחבות והשתלטות על העולם.

דאגלס מאריי מזהה היטב שאת המלחמה הזו המערב יוכל לנצח רק אם ילמד מעם ישראל כיצד יש להילחם.

ח. בתזמון מצמרר רק נציין שהלוחמת הגדולה בישראל נגד ההגירה הפרוצה של מסתננים, שפי פז, ביום חמישי אמורה להישלח לכלא על ריסוס גרפיטי. ככה נראית מערכת אכיפת החוק במדינה.

ט. אופטימיות לסיום. דאגלס מאריי מזהה היטב שאת המלחמה הזו המערב יוכל לנצח רק אם ילמד מעם ישראל כיצד יש להילחם.

טבעי ומתבקש לאדם בעל בהירות מוסרית כמאריי, לזהות את האויב, לקרוא לו בשמו, להכיר בשפל המוסרי המערבי ובעיקר לזהות את עם ישראל כנושא הבשורה עבור העולם כולו.

סיפורן של שתי נשים - ושיבת החופש למקור מחצבתו

עזרא הימן

א. סיפורן הסמלי של שתי נשים

אם אתם רוצים לקבל המחשה מאוד טובה לשינויים הגדולים שהעולם המערבי עובר בשנים האחרונות, הפנו את המבט לשתי נשים שהיגרו לפני מספר שנים לארה"ב משתי תרבויות מהאפלות ביותר בעולם ביחסן לבני אדם.

אייאן חירסי עלי (Ayaan Hirsi Ali) גדלה בסומליה במשפחה איסלאמית אדוקה וברחה מהיחס המשפיל של התרבות האיסלאמיסטית לאנשים בכלל ולנשים בפרט. היא היגרה להולנד ונלחמה בעד זכויות אדם וזכויות נשים, עברה איומי התנקשות על ידי איסאלמיסטים וניכור מהחברה ההולנדית, ובסופו של דבר היגרה לארצות הברית.

יאונמי פארק (Yeonmi Park) גדלה בצפון קוריאה באימה מהמשטר המדכא ביותר בעידן שלנו ובתנאים של תת תזונה מתמיד, הצליחה לברוח לסין ואז לדרום קוריאה, ולבסוף הצליחה להגר לארצות הברית

שתי הנשים האלה חיפשו חברה ליברלית החורטת על דגלה חירות מחשבה וחופש ביטוי, כבוד אנושי ושגשוג כלכלי. שתיהן תמכו בעבר במפלגה הדמוקרטית בארה"ב, מתוך מחשבה שהשמאל האמריקאי הוא הבית של ערכים ליברליים.

שתי הנשים האלה חצו את הכביש בשנים האחרונות אל הימין, וקראו להצביע לטראמפ בבחירות האחרונות. שתיהן מתארות את השינוי שעבר עליהן, או יותר נכון, על התרבות המערבית. שתיהן ראו בחירות המערבית שחרור מהמקומות האפלים ביותר שמהם ברחו. שתיהן זיהו שהמחנה המכונה 'ליברלי' החליף את המלחמה על החירות והשגשוג האנושי בהגנה על רודנות, פשיעה ואומללות.

”
שתיהן זיהו
שהמחנה
המכונה
'ליברלי'
החליף את
המלחמה על
החירות
והשגשוג
האנושי
בהגנה על
רודנות,
פשיעה
ואומללות

שתייהן ראו
כיצד
השמאל
במערב קם
להשחית את
אותה
חירות,
ולפעול
ברודנות
מחשבתית
שכל כך
הזכירה להן
את האפלה
שממנה
ברחו.

שתייהן ראו כיצד השמאל במערב קם להשחית את אותה חירות, להגן על תרבות איסלאמיסטית, להיכנע בפני אומללות, נחשלות ואנרכיה, ולפעול ברודנות מחשבתית שכל כך הזכירה להן את האפלה שממנה ברחו.

שתייהן זיהו שדווקא מחנה הימין, המזוהה עם ערכים שמרניים, הפך להיות הבית של מי שמוכן להילחם על חירות האדם ומחשבתו.

ב. מקור מחצבתו של החופש

החירות המערבית תמיד החזיקה בתוכה שקר וסתירה פנימית, והתרבות הפרוגרסיבית זיקקה, שאבה והחצינה את השקר הרודני שהסתתר עמוק בליברליזם.

לכן, השמאל שכל כך אימץ אל חיקו את ערכי החירות וכבוד האדם, הפך למי שמשחית את אותם ערכים ומקדש רודנות מחשבתית ובריתות עם החלקים האפלים של האדם והאנושות. ושתי נשים מהגרות, שבסך הכל חיפשו חירות ללא חוכמות, מצאו את עצמן חלק מהתנועה השמרנית בעולם.

תנועות השמאל הפרוגרסיביות מביאות את החירות המערבית אל קיצה. אך באותה הזדמנות הן גם **משחררות את ערכי החירות וכבוד האדם למצוא בית חדש, מקורי ושורשי יותר.**

בשורה גדולה היא לאדם כשהוא לומד שערכים של חופש וכבוד האדם אינם יכולים להינתק מערכים שמרניים של מאבק על האמת, זהויות שורשיות המושרשות עמוק בטבע החיים וסולם ערכים בהיר של טוב ורע. אדרבה, דווקא אלמנטים אלה מבטיחים את קיומן לאורך זמן של חירות אנושית והערכה לאדם שנברא בצלם. דווקא אלמנטים שמרניים אלה מבטיחים את היכולת להיאבק על הטוב הקיים גם בערכים הליברליים.

מי ששומר על אמיתות הנצח של הקיום, הוא גם הדואג בסופו של דבר לאדם, לחירותו ולרווחתו.

ג. השמאל בישראל ובמערב

קבוצת ההשתייכות של השמאל בישראל היא השמאל הפרוגרסיבי במערב, ועל כן הוא מושפע מאוד מאותה רוח פרוגרסיבית המשמידה במו ידיה את הערכים הליברליים שעליהם הוא מצהיר. לכן השמאל הישראלי תמך ברובו בהאריס בבחירות בארצות הברית, והתעצב מאוד לראות את הימין השמרני מנצח.

תנועות השמאל בישראל אינן קיצוניות כמו התנועות הפרוגרסיביות במערב, אך נופלות באותן לקויות. הן מתקשות להילחם מלחמת חורמה בתרבות האיסלאמיסטית המאיימת על החירות האנושית, והן מתפתות להלך אימים על חירות המחשבה וחופש הביטוי של האדם כשהוא איננו סר למרות האידיאולוגיה של השמאל.

וזו נקודת השבר העמוקה מאוד של השמאל במערב ובישראל היום. **הם לא מסוגלים להילחם ולהגן על החופש מפני מי שבאמת מסכן אותו, ומפנים את זעמם ותוקפנותם אל הימין.**

רוח האדם בחרה באמת עתיקה ובזהות שורשית. הדמוקרטיה שהעניקה את הריבונות לאזרחים חופשיים לא הרחיקה את האדם מהזהות שלו, כמו שחשבו בשמאל, אלא נתנה לזהות שלו תיקוף מחודש.

**וזו נקודת השבר העמוקה מאוד של השמאל במערב
ובישראל היום. הם לא מסוגלים להילחם ולהגן על החופש
מפני מי שבאמת מסכן אותו, ומפנים את זעמם
ותוקפנותם אל הימין.**

מי שנושא בקרבו אמת עתיקה וזהות שורשית, הגיעה שעתו להילחם ולהבטיח גם את החופש שלו

השמאל הנמצא בקרב מאסף מנסה לכפות את האידיאולוגיה שלו באמצעות השתקה וצנזורה, ובאמצעות שלטון של פקידים ('דיפ-סטטייט') שיעקפו את הבחירה של האזרחים. לכן נכון עושה הנשיא הנבחר כשהוא בוחר כעת לתקוף ישירות את שני הנושאים האלה: פירוק שלטון הפקידים העוקף את בחירת הציבור, והשבת חופש הביטוי למקומו.

כמובן שלא מפי נשיא ארצות הברית אנו חיים. אך הסיפור הזה מלמד אותנו דבר חשוב: **מי שנושא בקרבו אמת עתיקה וזהות שורשית, הגיעה שעתו להילחם ולהבטיח גם את החופש שלו**. ומי שניסה להמציא אדם חדש המנוכר לכל האמת העתיקה שמפיה האדם חי, ימצא שגם אנשים פשוטים שבסך הכל ביקשו חירות אנושית ינטשו אותו לטובת ערכים שמרניים.

וזו אחת התמורות החשובות של הזמן הזה.

פוליטיקה של זהויות וברית המשרתים המדוכאים

איתי אסמן

עיקר השיח של השמאל הפרוגרסיבי כיום בתקשורת בנוי בשפה של פוליטיקת הזהויות, שמובנה: התאגדות של קבוצות שונות סביב זהות אתנית, מינית, דתית וכו' כדי לקדם את הערכים שלהם בחברה ובפוליטיקה.

כדי להבין איך המונח הזה התפתח ופרץ לחיינו ועד כמה אנחנו מושפעים ממנו, אתן כמה הקדמות:

א. רב תרבותיות

האידיאולוגיה הרב תרבותית החלה כקריאת תיגר על דחיקתן לשוליים של קבוצות מיעוט. היו קבוצות אתניות שלא קיבלו זכויות אז הן החלו למרוד, כמו למשל מאבק השחורים בצפון אמריקה ובמערב אירופה. הפיכת העולם לכפר גלובלי, הניידות של האדם ושיעורי ההגירה יצרו מציאות שבתוך מדינות לאום נוצרו תרבויות שביקשו להיכנס למדינה אך להישאר עם התרבות שלהן ולשמור על זכויות מיעוט. עד כאן נשמע יפה.

מה קורה כשקבוצות המיעוט האלו מתחילות לטעון שהתרבות של הרוב פוגעת בהן והן מקופחות? בשם שיח זכויות-האדם הן מצליחות לאט לאט לפרק כל סממן לאומי ודתי בשם "הכלת המיעוטים" ושיח המדכאים-מדוכאים של מרקס.

ב. "האישי הוא הפוליטי"

בתרבות המודרנית הייתה הפרדה ברורה בין המרחב האישי למרחב הציבורי. ג'ון לוק טען שהצורך האינטימי, הרגשי והמיני מתמלא על ידי המשפחה ואילו הסדר החברתי ופתרון בעיות חברתיות מתמלא על ידי המדינה.

ברור לכולם שלא כל בעיה פרטית היא מדינית. בסוף שנות ה-60 הגיעה פמיניסטית רדיקלית (קרול האניש) שהסבירה שכל בעיה פרטית של אשה, היא בעצם בעיה חברתית ומדינית. ולכן אם יש בעיה פרטית לאשה - דרוש פתרון קולקטיבי. אם אשה מרגישה שהיא נחותה מבעלה בקשר הזוגי, זה סימן שצריך לשנות את כל היחסים בין גברים לנשים במדינה באמצעות חקיקה.

הנושא אף התרחב מעבר לסוגיות נשים וגברים אל שאר ההגדרות. למשל - אם יש בעיה לדרוזי פרטי שמשרת בצבא, אז צריך לבטל את כל חוק הלאום הגזעני.

אם תשלבנו את הרב תרבותיות עם "האישי הוא הפוליטי" תקבלו פוליטיקה של זהויות - ארגוני שמאל שלוקחים אנשים פרטיים עם בעיות אמיתיות, ומסבירים שצריך לשנות את כל יסודות החברה בגללם. המשפחה, הלאום והדת הפכו למוסדות מדכאים שפוגעים בקהילה החדשה שנוצרה.

דהיינו, פוליטיקת הזהויות היא בעצם פוליטיקה של פירוק הזהויות.

היו
קבוצות
אתניות
שלא
קיבלו
זכויות אז
הן החלו
למרוד,
כמו למשל
מאבק
השחורים
בצפון
אמריקה
ובמערב
אירופה

ג. הבניה חברתית ומגדרית

לומדי האקדמיה שבקבוצה ישמעו את המושג הזה הרבה, וכדאי להכיר אותו. "הבניה" פירושו של דבר שאפשר ליצור חברה חדשה ואפילו מגדר חדש (!). התיאוריה הזו, כמו קודמיה, בנויה על המחשבה שכל המסגרות שנולדנו אליהן בזהות המינית, הלאומית והדתית, הן מסגרות מדכאות שעוצבו על ידי אנשים רעים ומדכאים שרצו להשיג כוח. הם בנו בהחלטתם האישית את החברה, ועכשיו הגיע הזמן לעשות "פינוי בינוי". ולכן כל אדם וכל קהילה יכולים להבנות ולהגדיר את עצמם מחדש על פי החלטה אישית.

למשל, נשים הוסללו מלידתן לשחק עם "ברבי", ולכן לא רצו להיות בסיירת מטכ"ל, ההבניה החברתית תתקן את הפשע הזה בו מגדירים לאשה מה להיות. וכך הגענו למצב שגבר יכול להגדיר את עצמו אשה ועוד. איברי הרבייה ועובדות ביולוגיות ופיזיקליות לא יעצרו את תיאוריית ההבניה לברוא עולם חדש של הגדרות, זהויות וקהילות. **תיאוריית ההבניה מתייחסת למציאות כמו פלסטלינה, כזו שאפשר לעצב בה הכל מחדש.**

התופעה הזו מייצרת כל הזמן זהויות חדשות וממילא פוליטיקת הזהויות מתרחבת עד אינסוף לזהויות מובחנות יותר ויותר. **שימו לב! גם ההבניה החברתית משתמשת בשיח של בנייה, אך עניינה הוא - פירוק!**

זוהי ההגדרה של הפרוגרס, "הקידמה" כביכול, הדמיון שבוראים עולם חדש, אך בעומק העניין - מדובר בפירוק זהויות כאשר הכל עטוף בשיח נאור ומתקדם. כיוון שאין אמת ואין מהויות, אז ממילא האדם חושב שהוא יכול להמציא הכל מחדש, בלי שום יסודות.

ד. מדרג מדוכאים

כמובן, שבפוליטיקת הזהויות לא כולם שווים. מי שמדוכא יותר - צודק יותר. ממילא, בקונפליקט בין גבר לאשה, האשה מדוכאת יותר ולכן צודקת יותר. אבל אם אשה תהיה במאבק מול להט"ב, הוא ינצח כי הוא מדוכא יותר ממנה. וכמובן, המוסלמי הרצחני הוא המדוכא מעל כולם, ולכן, **אירופה מתמלאת בהגירה ענקית של מוסלמים מדוכאים שמבקשים לשמור על זהותם המובחנת. למה הם רוצחים? כי הם מדוכאים.** לא נותנים להם מספיק תקציבים ושטחים. את השיח הזה אפשר לשמוע לא מעט אצל בכירי מערכת הביטחון. לעומת זאת, לנערי גבעות שעושים מעשי אלימות לא יתנו תקציבים, שטחים ומשאיות סיוע, כי במדרג הזהויות הם המדכאים.

ה. המדכא האולטימטיבי

הוא הגבר הלבן היהודי האורתודוקס, כלומר, החרדי. הוא מדכא את החילונים, את הנשים, את הלהט"בים ואת הערבים. למה? כי יש לו אמת. **וכשיש למישהו אמת, זה פוגע ברגשות של אחרים, ורגשות הרי זה הדבר הכי חשוב שיש בתרבות שלנו. מי שנפגע - הוא וודאי הצודק.**

”
ארגוני
שמאל
שלוקחים
אנשים
פרטיים עם
בעיות
אמיתיות,
ומסבירים
שצריך
לשנות את
כל יסודות
החברה
בגללם

”
מי
שמדוכא
יותר -
צודק
יותר

**ובשיש
למישהו
אמת, זה
פוגע ברגשות
של אחרים,
ורגשות הרי
זה הדבר הכי
חשוב שיש
בתרבות
שלנו.**

פרמידת הזהויות

סולם הערכים הפרוגרסיבי והפוליטיקלי-קורקט | אור ריכרט

הערבי המוסלמי העולמי. ה"מדוכא" האולטימטיבי. התעלמות מוחלטת ממעשי אונס, רצח, טרור וכי. רצח נשים ("על כבוד המשכחה"). רצח הומואים, אונס בשבדיה, טרור נגד נוצרים, נגד יהודים ובכלל נגד כל מי שלא מוסלמי. רצח על כבוד דתי. התעלמות מרצח עם בתוך העולם המוסלמי ועוד.	
שחור השחור (האמריקאי) סוחר על גבו למעלה ממאתיים שנות דיכוי. השחור "הכליט" ניצול מעולם הקולניאליזם הלבן המדכא. מותר לשחורים להגיד מה שבא להם על כולם, אך אסור להגיד כלום עליהם. בישראל - אריתראים וסודנים הם "כליטים".	
להט"ב מעמד המגדרים המולדים והנבחרים על ידי האדם, נמצאים מעל מעמד האישה הקלאסית (פונדקאות כדוגמה). אסור לכל מי שמתחתם להגיד שום מילה כוגענית.	
אישה עד המצאת הגלולת, האישה הייתה נתונה לחסדי הגבר והמעמדות הפטריארכליות. כמו כן, הסללה, הסגרת, ההכפזה ועוד המצאות בכדי להשתוק את השיו.	
גבר לבן פריבילג המעמד תמוך והנחות ביותר (למעט היהודי, ע"ע) צריך להתנצל על עצם קיומו, להכיר בעובדת זהותו המדכאת, מדי כעם להוציא ביטוי מתנצל על קיומו.	
יהודי (גם: ישראלי) הרע האולטימטיבי. המדכא העולמי	
החוקים אין ככל זהויות אמת חסיד מיטיב זוחל אמת	
סולריות חובה להזדהות עם הוויית מלך	
כאסיום לא משנה מה זה אומר, לא משנה מה זה אומר	
נאצים הריבוי של מיליארט מסיכונים אפן	

וממילא ההגדרות הדתיות של החרדי פוגעות בכל פוליטיקת הזהויות של ההבניות החברתיות והלאומיות והוא מאיים עליהן, לכן צריך לטפל בו. ממילא, השרה אורית סטרוק היא אולי אשה אבל היא דתיה, ולכן זה מבטל את היותה אשה מדוכאת והיא הופכת ל'פשיסטית שמדכאת מוסלמים מדוכאים'. לזה יאיר גולן התכוון כשאמר "פמיניזם זה לא הכל בחיים". יש מדרג מדוכאים.

1. תיחזוק הקהילה

בגלל שקהילת הזהויות החדשות לא בנויה על יסודות אמיתיים אלא כאלו המומצאים בהבנייה דמיונית, הדרך היחידה לחזק את הקהילה היא על ידי שיח המדוכאים של מרקס. מרקס עסק בעיקר בשיח מטריאליסטי כלכלי שבו הפועלים המסכנים צריכים למרוד בבעלי ההון הרשעים, אך אסכולות חדשות לקחו את שיח המדכאים-מדוכאים הזה ואימצו אותו לכלל הקהילות החדשות. וזה בעיקר המזון הקיומי שלהם. ההתקרבות וההתמסכנות. "אני קרבן - משמע אני קיים". וכמובן, כל הקהילות צריכות להתאחד כדי להיאבק במשפחה, בלאום ובדת - מדוכאי כל העולם התאחדו.

2. איך כל זה קשור אלינו?

לאחרונה יצא קמפיין פוליטי חדש בשם "ברית המשרתים" עם דף המסרים המרקסיסטיים "הדתיים והחילונים מתים במלחמה והחרדים המדכאים רק רוצים כסף". לא אכנס כאן לכל הדקויות שהדתיים עושים חצי שירות בסדיר, והנשים הדתיות ברובן לא מתגייסות, ואצל החילונים לא כולם בקרבי. בכוונה עשו כאן "טשטוש מאחד".

בכוונתי להתייחס כאן לשיח המדוכאים שחדר לתוך השיח של הציבור הדתי לאומי. **הציבור הדתי לאומי תמיד היה אידיאליסט וזה היה החינוך שלו מגיל ילדות ועד המכינות והישיבות.** הוא מעולם לא אמר "למה רק אני מיישב את יהודה ושומרון" ו"למה רק אני בגרעין תורני". **הקמפיין החדש שמציג את המשפחות הדתיות כמדוכאות, לא בלבד שלא יגייס חרדי אחד לצבא, אלא הוא בעיקר משנה את האתוס הדתי הלאומי, מאתוס של גבורה למען כלל ישראל לאתוס של התמסכנות ומתקרבנות.** מגזר שגדל על "הנני" מתחיל להשתמש בשיח של "למה רק אני?". מהאמירה של "אם צריך גלגל - אני גלגל", להאשמה "למה אני הגלגל היחיד".

בתקופה קשה של מלחמה, העם זקוק לא רק לכוח אדם, כי אם בעיקר לרוח לחימה, לשיח של אידאליים וגבורה. קמפיין "המשרתים המדוכאים" בעיקר מנמיד את הרוח הלאומית, וכמובן, עיקר מטרתו הוא הקמת קהילה פוליטית חדשה שמתוחזקת בעיקר על התקרבנות והתאגדות נגד "האנשים הרעים שרק לוקחים לנו כסף".

יש לציין שמדובר על מיעוט במגזר הדתי, אך המיעוט הזה הוא של עיתונאים, פעילים ציבוריים ואנשי דעה, כך שהשיח הזה מתחיל להשפיע בדיפוזיה רעיונית על מגזר שלם.

זה בסדר לדרוש שהחרדים יתגייסו, אך אל תעשו זאת בשיח מדכאים-מדוכאים. באותו זמן ממש מתנהל שיח שטוען שהדתיים פשיסטיים, אוכלי מוות ומבצעים טיהור אתני בעזה. אז למה רוצים לגייס חרדים לצבא הכיבוש?? זו הנקודה, שהמטרה של הדתיים היא לגייס חרדים לצבא, אך המטרה של השמאל היא לפרק את החברה החרדית המדכאת.

לסיכום: שיח פוליטיקת הזהויות משתמש בשיח התמסכנות של קהילות שונות שבנויות על זהויות מסוימות כדי לקדם מהלכים פוליטיים, ובעיקר - כדי לפרק את המשפחה, הלאום והדת. אך הקהילות הללו אינן אמיתיות ולכן כל הזמן זקוקות לשיח של התקרבנות כדי לתחזק את עצמן. השיח המרקסיסטי הזה של מדכאים-מדוכאים מנסה לחדור לתוך המגזר הדתי הלאומי שביסודו בנוי על שיח אידאליסטי, במטרה לרתום אותו לקמפיין גיוס חרדים ופירוק החברה שלהם. ואל תדאגו, לאחר מכן הם וודאי יעברו למגזר הדתי-לאומי.

בעזרת ה' נשתחרר מהתרבות הזרה שמנסה לחדור אלינו, נתמלא רוח וגבורה, אידאליים עליונים, אהבת ישראל אמיתית לכל יהודי (גם אם הוא שומר תורה ומצוות...) עד שננצח בע"ה במלחמה הקיומית ובמלחמת התרבות.

בתקופה קשה של מלחמה, העם זקוק בעיקר לרוח לחימה, לשיח של אידאליים וגבורה

צפייה מודרכת - 'חינוך מודרני'

אודי בן חמו

צפייה

כמובן, הסרטון הזה מציג באופן מוקצן את המתרחש במוסדות הלימוד, אך מי שחושב שהתופעות המוצגות בו אינן קיימות במציאות, לא יודע על מה הוא מדבר. תמיד כדאי לזכור שראשי האוניברסיטאות המפורסמות בארה"ב אפילו לא הצליחו לגנות את החמאס לאחר הטבח בשמחת תורה.

הנה מספר נקודות להתייחסות מבלי להרחיב בהן, כאשר על כל אחת מהן אפשר לעשות סמינריון שלם:

א. כל מה שמתרחש במוסדות הלימוד מבוסס על 'התיאוריה הביקורתית של גזע' - Critical Race Theory (בקיצור CRT).

ב. התפיסות הללו פוגעות לא רק במדעי הרוח והחברה אלא גם במדעים מדויקים. השיעור בסרטון עוסק במתמטיקה, לכאורה מקצוע פשוט לניתוח לגבי מה נכון ומה לא.

ג. התיאוריה לכאורה נותנת מקום לחלש ולמדוכא אך בפועל פועלת באלימות, השתקה וטרור כלפי מי שיעז לאתגר אותה.

ד. בין יתר המושגים העולים מהסרטון: 'רב תרבותיות', 'פוליטיקת זהויות', 'שוויון מגדרי' ו'צדק חברתי'. ('צדק חברתי' או בסלנג 'ווק' [woke]. כלומר, אלו התנועות שהתעוררו לתקן את עוולות החברה ולקדם צדק, כשבפועל מדובר בחוסר צדק מזעזע).

**אין באמת יכולת לדבר, להתווכח, להציג עמדה
בפתיחות. זה מיד מסווג כ'פוגעני',
ומכאן הלגיטימציה להפעיל אלימות קצרה מאוד**

ה. "הוא רק ביטא את עצמו" זוהי פריבילגיה של החלש בלבד. אם אתה גבר לבן וסטרייט אין לך זכות לבטא את עצמך. הביטוי שלך יהיה פוגעני.

ו. ציטוט מהסרטון:

"עובדות? ומה לגבי רגשות? רגשות יותר חשובים מעובדות".

ז. אין באמת יכולת לדבר, להתווכח, להציג עמדה בפתיחות. זה מיד מסווג כ'פוגעני', ומכאן הלגיטימציה להפעיל אלימות קצרה מאוד.

נסו להשליך את התפיסות הללו על מערכות המשפט, הביטחון ועוד, ותקבלו את הטרורף שאנו חיים בתוכו.

ימים יגידו אם בחירתנו של טראמפ ודבריו על התיקון הנדרש במערכת החינוך בארה"ב יביאו בשורה חדשה.

התפקיד הזה מוטל על כולנו.

”נסו להשליך את התפיסות הללו על מערכות המשפט, הביטחון ועוד, ותקבלו את הטרורף שאנו חיים בתוכו

בעקבות 'תיאוריית הגזע הביקורתית'

נשאלנו על מה שנשלח אמש - 'תיאוריית הגזע הביקורתית' (CRT- Critical Race Theory).

ברשת יש לא מעט חומר על הנושא הזה שמהווה את התשתית לשיח האקדמי והציבורי בארה"ב. וכידוע, מה שמעבר לים, לא נשאר שם. הכל מגיע אלינו. במוקדם או במאוחר.

האג'נדה הזאת משפיעה על מדיניות צה"ל על ידי היוהל"ם, על מערכת המשפט שהיום הכניסה את שפי פז לכלא, על מערכת החינוך ועוד.

היחס לבעלי כשרונות ולמוצלחים שיביאו תועלת לחברה הולך ונעלם, ולאט לאט מתפתחת כלפיהם איבה, בגלל הטענה שהצלחתם נבעה לא משום כשרונם ומאמצם אלא עקב היותם 'מדכאים'.

תפיסת ה'מריטוקרטיה' - קידום אנשים לאור כישוריהם בלבד - הולכת ונדחקת לטובת גיוון הרכב העובדים על חשבון עובדים לבנים מוכשרים רק בגלל צבע עורם, ועוד תופעות רבות, מגוונות והרסניות.

בן שפירו (שסרטון שלו נשלח בקבוצות ביום שלישי) הוא אחד הלוחמים הרהוטים, האמיצים והחכמים בתת-התרבות הזאת. מצורפים דבריו בנושא מתוך מאמר ב'ישראל היום' (ההדגשות אינן במקור):

המרד נגד תיאוריית הגזע הביקורתית / בן שפירו

על פי התקשורת המרכזית, הטענות נגד תיאוריות הגזע הביקורתיות הן הסחת דעת, הכפשה ימנית שנועדה להסתיר את הצדדים האפלים של ההיסטוריה האמריקנית. לפי פרשן MSNBC צ'אק טוד, הפולמוס סביב התיאוריות הללו הוא "מלאכותי... זה נועד למנוע מאנשים לצפות או לגרום להם להקליק".

האג'נדה הזאת משפיעה על מדיניות צה"ל על ידי היוהל"ם, על מערכת המשפט שהיום הכניסה את שפי פז לכלא, על מערכת החינוך ועוד

לפי איש ה-CNN באקארי סלרס, תיאוריות הגזע הביקורתיות אינן אלא "ההיסטוריה של אמריקה". ולפי ג'ונתן קפהארט מה"וושינגטון פוסט", הטענות נגד התיאוריות הללו אינן אלא ניסיון למנוע מהאמריקנים "להכיר את ההיסטוריה שלהם".

תיאוריית הגזע הביקורתית, כמובן, אינה ההיסטוריה הממשית של אמריקה. זו השקפת עולם מעוותת שאינה נתמכת בעובדות, שלפיה שורשיהם של כל מוסדות המפתח של אמריקה נעוצים בעליונות לבנה; זהו קמפיין אקטיביסטי הדורש לפרק את אותם מוסדות. מייסדי האסכולה הזו כתבו כך במפורש. על פי ריצ'רד דלגאדו וז'אן סטפניק, תיאוריית הגזע הביקורתית מיוסדת על ההנחה ש"גזענות היא הנורמה, ולא החרג. הדרך הרגילה שבה החברה עושה עסקים, החוויה היומיומית הקבועה של אנשים צבעוניים בארץ הזאת".

המשמעות היא ש"קשה לרפא את הגזענות או אפילו לאבחן אותה". לשיטתם, הנגע כה עמוק עד שאפילו מחויבות למדיניות עיוורת-צבעים ושוויונית מלאה, אינה אלא כיסוי להמשך האפליה. מייסדי האסכולה הזו סבורים כי הלבנים לא מסוגלים להבין את הגזענות, וכי רק "בן מיעוטים יכול לדבר על גזענות". הפתרון היחיד: להרוס את המערכות היחידות בעולם שאי פעם הצליחו לספק שגשוג וחופש להמונים. כפי שכתב מייסד נוסף של האסכולה הזו, דריק בל, "צריך לפוצץ את כל השקפת העולם הזו של זכויות הפרט, ריבונות העם ושלטון החוק".

התיאוריה הזו אינה כלי אנליטי לניתוח אינטלקטואלי כפי שרבים ממגונניה טוענים בכחש. דלגאדו וסטפניק ברורים בנושא: "אף שהתיאוריה הזו החלה כתנועה במסגרת חקר המשפט, היא כבר מזמן חרגה מגבולות הדיסציפלינה. כיום רבים בתחום החינוך תופסים את עצמם כתיאורטיקנים ביקורתיים של הגזענות... מדעני המדינה חוקרים אסטרטגיות הצבעה באמצעות הפרדיגמה של גזע... שלא כמו תיאוריות אקדמיות אחרות, בתיאוריות הגזע הביקורתיות יש ממד אקטיביסטי".

אז מה השיגה עד כה האסכולה הזו? את ההכנעה הכמעט מוחלטת של מערכת ההשכלה הגבוהה שלנו; השחתה של התקשורת הממסדית; הזרקה של התיאוריה ההרסנית הזו אל כמעט כל מדורי הממשל הפדרלי.

ובכל זאת, כשאמריקנים באים בטענות למנהלי בתי הספר שלהם למשל, בדרישה שיחדלו מהאינדוקטרינציה ההרסנית הזו, **אומרים להם שאין בכלל דבר כזה.**

המרד נגד תיאוריות הגזע הביקורתיות נעוץ במסורת אמריקנית עמוקה: דחייה של מהותנות לטובת אינדיבידואליזם; העדפת אחריות אישית על פני דטרמיניזם; ומוכנות להתאחד נגד השבטיות. **עלינו להילחם נגד מי שחטפו את המוסדות שלנו ומפעילים אותם נגד כל אותם ערכים אמריקניים מסורתיים.**

עלינו להילחם נגד מי שחטפו את המוסדות שלנו ומפעילים אותם נגד כל אותם ערכים אמריקניים מסורתיים

